

Zeitschrift: Schwyzerlüt : Zytschrift für üsi schwyzerische Mundarte
Band: 9 (1947)
Heft: 3-6

Artikel: De glückli Fischer
Autor: Wiss-Stäheli, Josef
DOI: <https://doi.org/10.5169/seals-181594>

Nutzungsbedingungen

Die ETH-Bibliothek ist die Anbieterin der digitalisierten Zeitschriften. Sie besitzt keine Urheberrechte an den Zeitschriften und ist nicht verantwortlich für deren Inhalte. Die Rechte liegen in der Regel bei den Herausgebern beziehungsweise den externen Rechteinhabern. [Siehe Rechtliche Hinweise.](#)

Conditions d'utilisation

L'ETH Library est le fournisseur des revues numérisées. Elle ne détient aucun droit d'auteur sur les revues et n'est pas responsable de leur contenu. En règle générale, les droits sont détenus par les éditeurs ou les détenteurs de droits externes. [Voir Informations légales.](#)

Terms of use

The ETH Library is the provider of the digitised journals. It does not own any copyrights to the journals and is not responsible for their content. The rights usually lie with the publishers or the external rights holders. [See Legal notice.](#)

Download PDF: 26.11.2024

ETH-Bibliothek Zürich, E-Periodica, <https://www.e-periodica.ch>

Husch! Löscht d Latäärnen im uus, und s gaad doch kän
Wind und käs Lüftli!
Aber iez fallts em grad y, das chönt de Tassbärgmaa taa haa,
Und er rüeft überluut, daß chyt bis hindere go Limberg:

«Tassbärgmaa, Tassbärgmaa,
Zünd mer my Latäärnen aa!»

Weh! Weh! wie schnuuf d dethäär de Haaghärr hööch
uf em Schümel,
Und mys Chnächtli gid Päch; doch chas em halt nümen etrüene.
De Tassbärgmaa häd en verwütscht und im sys Föppe vertleidet.
Heichoo ischt er woll no und häd e paar Woort chöne röchle,
Doch was de Haaghärr im taa heig, das ischt er nüd imstand z sääge,
Und er stiirbt die säb Nacht i großen Ängschten und Nööte.
Hu! Wie isch mer de Schweiß amig waarm de Puggel ab gfare,
Wämer mit ärnschhaftem Gsicht de Vetter vor em is Bettgaa
Därigi Stückli und Streich vom Tassbärgmaa na verzelt häd,
Und wänn de Vatter scho seid: «Das sind eso Saagen und Gläube»,
Gseeni de Ryter doch eister vor mer, wäni vo Limberg
Heigaa vorby a dem Platz, und i laufe dänn gschwinder
und gschwinder,
Tuen e keis Muul uuf bis hei, will i füürche, er heb mi am Fäcke!

* * *

De glückli Fischer

vom Josef Wiss-Stäheli

Z Gerawil häts emaal e grooßi Uufregig ggee, wil am e
schööne Taag de Güggele vom Chilespitz verschwunde gsy isch.
Me häd en eifach niene mee gfunde. En Blitz häd en nämli vo
der Iestange ewegg gschmulze, und doo isch er devoo gfloge.
Er hät halt wele d Wält gsee. Er häd dänn au allerlei erläbt.
Zeerscht isch er i goldgirigi Mäntschehänd choo und die Mänt-
sche händ wägem Gold vom Güggele denand d Chöpf verschlaage.
Doo hät er si aber chöne heimli devoo machen und ischt dän
im e Wald under d Räuber ggraate. Die händ de Goldgüggele
zum e Chlumpe wele yschmelze und händ drum e großes Fүүr
gmacht. Vo dem Fүүr isch aber de ganz Wald aachoo, und
d Räuber sind drin verbrännt. De Güggele hät si mit knapper Noot
chöne rette. Uf sym Wyterfluug häd er uf eimaal under sich en
risige Spiegel gsee, und häd sich zum eerschte Mal sälber i dem
Spiegel chöne gschaue. Das Gold hät nu so gglitzeret, und iez
häd er verstande, warum d Mäntsch in so geern bhalte hettet.
Er hät si nüd gnueg chöne aaluege und isch neecher ane gfloge;

er häd welen uf dem Spiegelglaas umenand stolziere. Aber es isch halt e kei Glaas gsy. De Guggel isch is Wasser vo dem See ine tätscht, und wil er nüd gleert ghaa hät schwüme, isch er bis uf de Grund abeggsunke. Do hät vo neimet heer e Stimm töönt: «Deet plybsch iez ligge, bis di emaal en braave Mäntsche use ziet!» — «Ohä lätz, hät de Guggel tänkt, dä mues i ja eebig daa ligge blybe; es git ja e kä braav Mäntsche!» Und es hät gschune, wie wän er Rächt hett. Jaar um Jaar sind verby ggange, und nie isch öpper choo, won ne uegholt hett.

Aber emaal isch doo öppis Merkwürdigs passiert. En Wurm hät im Wasser ine zablet und de Guggel, won en gsee hät, säit doo: «Du chunscht mer iez grad rächt; scho lang han i käs Würmli mee ghaa; das git es Fäschtässe!» Und schwupp! hät er dä Wurm verschluckt. Aber o jee! De Wurm isch em im Hals stecke plibe; s Angelhööggli, wo de Wurm dra zabled häd, hät si ebe fescht ygghaaget. Uf eimaal merkt de Guggel, das er i d Hööchi zoge wiird. Won er zum Wasser uus gsy isch, gspüürt er, wien e Mäntschehand in vom Angel abnimmt. De Fischer hät gsäit: «I hän egetli welen en Fisch fange, aber du bisch esoo en schöne goldige Guggel, das i di gern hei nime, dänn chani all Taag dyn Glanz aastuune. — Diheime hät de Fischer aber vernaa, daß z Gerawil de Chileguggel nüme hebed. Do isch dem Fischer öppis uufgroche. Er hät de Guggel gfröoget: «Bisch öppe du de Durebräner?» De Guggel hät gnickt und gsäit: «Ja, es wäär mer lieb, wän i wider uf mym alte Platz uf em Chileturm obe chönt staa. Deet weers mer am wöölschte!» Und de Fischer häd em zur Antwort ggee: «Das cha me mache!» und hät de Guggel, so ungerne as er si von im trännt hät, uf Gerawil zrug praacht. D Gerawiler händ natüürli e schüüligi Freud ghaa, wos ire Guggel wider händ chöne uf de Chilespitz uetue. Druf abe hät vom Himel e Stimm em Fischer zuegrüeft: «Wilt du de goldig Guggel nüd verschacheret häsch, chunscht iez defüür aliwyl gnueg Fisch über!» Und soo isch es au ggange. Ali händ si gwunderet, das de Fischer jede Taag bim Fischen eso Glück ghaa hät. Wänn dee aber bim Chileturm vo Gerawil verby cho isch, häd er dankbaar zum goldige Guggel uegglueget und gnickt, und de säb häd em amigs zueplienzlet und grüeft: «Wer mit sim Loos zfriden isch und si nüd vom Gold laat blände, dem gaats guet! De weiß, was waars Glück isch!» Ja, de Fischer häts gwüßt.

* * *